

-6JK

24-07-1995
[Signature]

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. června 1995 v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Vočky a soudců JUDr. Jiřího Zouly a JUDr. Petra Smrže o odvoláních obžalovaných [redacted], [redacted] a ml. [redacted] [redacted] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. února 1995 sp. zn. 1 T 54/93

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d/, odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání obžalovaného [redacted] napadený rozsudek částečně zrušuje ve výroku, jímž byl obžalovaný [redacted] uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/ tr. zák., jakož i v celém výroku o trestu, uloženém tomuto obžalovanému.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se ve věci znovu rozhoduje tak, že:

1/ Obžalovaný

[redacted]
nar. [redacted] v [redacted], okr. [redacted]
[redacted], bez zaměstnání, bytem [redacted], okr. [redacted]
t. č. ve vazbě Vrchního soudu v Praze ve věznici, [redacted]
[redacted]

j e v i n e n , ž e

dne [redacted] 1992 kolem 20.45 hod. v obci [redacted] okr. [redacted], na zastávce ČSD s odděleně stíhanou mladistvou [redacted] nar. [redacted], požadoval na poškozeném [redacted] nar. [redacted], cigaretu a když ji nedostal, začal mu přehrabovat tašku, kterou měl poškozený u sebe a odcizil mu z ní fotoaparát zn. [redacted] v hodnotě 1.755,- Kčs a když poškozený požadoval jeho vrácení, udeřil ho do obličeje,

t e d y : přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a bezprostředně po činu se pokusil uchovat si věc násilím a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. c/, písm. d/ tr. zák.

a o d s u z u j e s e

podle § 234 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. za použití § 42 odst. 1 tr. zák. ^{2a} tento trestný čin, a dále za trestné činy loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b/ tr. zák., porušování domovní svobody podle § 239 odst. 1, odst. 2. odst. 3 tr. zák., výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. d/ tr. zák., ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nezměněn, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání d v a n á c t i roků, pro jehož výkon se podle § 39a odst. 2 písm. d/ tr. zák. zařazuje do věznice se z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaných [redacted] a ml. [redacted] z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.února

1995, sp.zn.1 T 54/93 byli obžalovaní [redacted], [redacted] a ml. [redacted] uznáni vinnými pod bodem 1.a) výroku rozsudku trestným činem výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst.2 tr.zák., kterého se dopustili tím, že dne [redacted] 1993 kolem 23.00 hodin v [redacted], okr. [redacted] před restaurací [redacted] společně fyzicky napadli [redacted] nar. [redacted], kterého tloukli do obličeje, srazili na zem, kde do něho kopali a způsobili mu tak krvácející poranění a modřiny v obličeji s následkem zdravotních obtíží u poškozeného v trvání tří až čtyř dnů. Pod bodem 1.b) výroku napadeného rozsudku byli všichni obžalovaní uznáni vinnými trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2,3 tr.zák., obžalovaní [redacted] a [redacted] trestným činem loupeže podle § 234 odst.1,2 písm.b) tr.zák., přičemž posledně jmenovaný se tohoto trestného činu dopustil jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst.1 tr.zák. Obžalovaný ml. [redacted] byl pak uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. Všichni obžalovaní se této trestné činnosti dopustili ve spolupachatelství podle § 9 odst.2 tr.zák. a to tím, že dne [redacted] 1993 kolem 00.30 hodin v obci [redacted] okr. [redacted] unikli společně a po vzájemné dohodě po vyražení dveří do rekreační chaty čp. [redacted] majitele [redacted] nar. [redacted], kterého obžalovaní [redacted] a [redacted] fyzicky napadli a dovlekli z podkrovní chaty do přízemí místnosti, kde ho bili, vyhrožovali mu a nutili k vydání věcí a alkoholických nápojů a potom ho odvěkli do kuchyně, ve které ho obžalovaný [redacted] a mladistvý [redacted] přivázali provazem k židli, přičemž ho obžalovaný [redacted] tloukl lahvemi do hlavy, dále poté, kdy si usmažili vajíčka, nutili ho k tomu, aby jídlo jedl a když odmítal, obžalovaný [redacted] mu rozbil o hlavu talíř s jídlem a pokoušel se ho uhodit malíkovou hranou ruku do týla a velkým kovovým hrncem do hlavy, ale poškozenému se podařilo uhnout, potom obžalovaný [redacted] se pokoušel poškozeného kopnout do obličeje, ale i tomuto jednání se poškozený uhnul, poté všichni společně prohlédávali chatu a připravovali si k odcizení větší množství různých věcí, když ještě obžalovaný [redacted] s mladistvým [redacted]

přivázali pevněji poškozeného k židli, přičemž obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] mu vyhrožoval tím, že v chatě pustí plyn, a obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] přiložením dýky ke krku poškozenému vyhrožoval, aby nehlásil napadení a nepřivolal pomoc: před svým odchodem obžalovaný z chaty odcizili různé nádoby, příbory, tranzistorové rádio, povlaky na polštář a deku, ručníky, kovovou sošku panny Marie, sáčkový čaj, elektrickou žehličku, keramický soudek s kalíšky a v hotovosti peněžní částku 894,70,-Kč, na místě zkonsumovali či odcizili 30 ks vajec, máslo půllitrovou lahev rumu, pivo, dvě lahve sirupu Oáza, a část půllitrové lahve rumu, celkem věci v hodnotě nejméně 4.665,70,-Kč: na místě zapoměli věci připravené k odcizení, a to vinné a koňakové sklenky, kuchyňské nože, kávomlýnek, kávové lžičky a vidličky v celkové hodnotě nejméně 457,-Kč, další škodu ve výši nejméně 245,-Kč způsobili majiteli poškozením nádobí, nábytku a dveří, a obžalovaný [REDAKCE] a [REDAKCE] fyzickým napadením způsobili poškozenému pohmožděninu levého ramenního kloubu, levého zápěstí a levé paže, mnohočetné podkožní krevní výrony na těchto místech, tržně zhmožděnou ránu v týlní krajině, zhmoždění levé tváře a levého očního bulvu, distorzi krční páteře a zhmoždění levé poloviny hrudníku a pro tato poranění byl poškozený též vzhledem k předchozí [REDAKCE] dlouhodobě (po dobu delší než šest týdnů) plně odkázán na pomoc jiné osoby, přičemž oba obžalovaní se vůči poškozenému dopustili jednání, při kterém mohlo dojít k porušení celistvosti skeletu lebky a obličejových kostí s rizikem zhmoždění mozku a krvácení do dutiny lební, s možnými trvalými následky, přičemž obžalovaný [REDAKCE] se uvedeného jednání dopustil přesto, že byl rozsudkem okresního soudu v Jičíně ze dne 4.května 1981, sp.zn. 8 T 126/81, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. června 1981, sp.zn. 6 To 861/81 odsouzen pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, který vykonal dne [REDAKCE] 1989.

Pod bodem 2.a) výroku napadeného rozsudku pak byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst.1 písm.a), c), d) tr.zák. jehož se dopustil tím, že dne

1992 kolem 20.45 hodin v obci [redacted] okr. [redacted], na zastávce ČSD společně s ml. [redacted] požadoval na [redacted], nar. [redacted] cigaretu a když ji nedostal, začal mu přehrabovat tašku, kterou měl jmenovaný u sebe a odcizil mu z ní fotoaparát zn. [redacted] v hodnotě 1.755,-Kč a když poškozený požadoval jeho vrácení, udeřil ho do obličeje. Pod bodem 2.b) výroku napadeného rozsudku byl dále obžalovaný [redacted] uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst.1 písm.d) tr.zák., kterého se dopustil tím, že v době od [redacted] 1990 do [redacted] 1993, kdy byl zadržen policejními orgány, s výjimkou období od [redacted] do [redacted] 1991, kdy byl ve vazbě, nereagoval na předvolání poradny [redacted] Okresní nemocnice [redacted], k výkonu ochranného ambulantního protialkoholního léčení, které mu bylo uloženo rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 4.5.1981, sp.zn.8 T 126/81 a jehož výkon byl nařízen rozhodnutím téhož soudu ze dne 12.12.1988, sp.zn. 7 Nt 1061/88 a nereagoval ani na upozornění soudu a k výkonu léčby se nedostavil, takže s ní nemohlo být započato.

Za to byl obžalovaný [redacted] odsouzen podle § 234 odst.2 tr.zák. za použití § 42 odst.1 tr.zák a § 35 odst.1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti roků se zařazením pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou (§ 39a odst.2 písm.d) tr.zák.). Obžalovaný [redacted] byl podle § 234 odst.2 tr.zák. za použití § 35 odst.1 tr.zák. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi roků. Podle § 39a odst.1 písm.c) tr.zák. byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Obžalovaný ml. [redacted] byl odsouzen podle § 234 odst.1 tr.zák. za použití § 79 odst.1 tr.zák. a § 35 odst.1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a tří měsíců. Podle § 81 odst.1 tr.zák. a § 39a odst.3 tr.zák. byl zařazen pro výkon tohoto trestu do zvláštní věznice nebo oddělení pro mladistvé odděleně od ostatních odsouzených a to ve věznici s dozorem. Podle § 57 tr.zák. byl obžalovanému ml. [redacted] uložen trest vyhoštění z území České republiky. Podle § 72 odst.2 písm.b), odst.4 tr.zák. bylo obžalovanému [redacted] uloženo ochranné léčení protialkoholní v ambulantní

formě. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byli obžalovaní [redacted] a [redacted] uznáni povinnými nahradit poškozenému [redacted] škodu ve výši 3.390,70,-Kč a to rukou společnou a nerozdílnou. Podle stejného ustanovení byli tito obžalovaní uznáni povinnými nahradit rukou společnou a nerozdílnou poškozeným škodu a to [redacted] ve výši 3.474,30,-Kč a všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Okresní pojišťovně [redacted] ve výši 1.939,-Kč.

Proti tomuto rozsudku podali všichni obžalovaní prostřednictvím svých obhájců včasné odvolání.

Odvolání obžalovaného [redacted] směřovalo do výroku o vině i trestu. Zejména namítá, že se soud prvního stupně nevypořádal s jeho obhajobou, která spočívala v tom, že již znalec při tzv. prosté opilosti stanovil jeho rozpoznávací schopnosti blíže zániku. Za tohoto stavu však nalézací soud měl prokazovat do jaké míry byl obžalovaný schopen ovlivnit další pití alkoholu v restauraci. Úkolem znalce mělo být stanovení toho, do jaké míry byl obžalovaný schopen ovlivnit po účincích léku ([redacted]) s pivem další požívání alkoholu. Na tuto otázku však nebyl znalec schopen obhájci obžalovaného odpovědět. Sama tato skutečnost neměla být soudem prvního stupně pominuta, neboť, dle názoru obžalovaného, je to základ o výroku o vině i trestu. Pokud se soud prvního stupně s tímto základem obhajoby obžalovaného nevypořádal, měl nesprávně stanovit vinu za trestné činy výtržnictví, porušování domovní svobody a loupeže. Tím mělo být rozhodnuto nesprávně i o uloženém trestu. Závěrem je navrhováno, aby odvolací soud celý výrok napadeného rozsudku zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný [redacted] podal odvolání prostřednictvím své obhájkyne pouze do výroku o trestu. Namítá, že se ke svému jednání doznal a že se ho dopustil ve věku blízkém věku mladistvých. Jeho chování vůči poškozenému [redacted] mělo být ovlivněno alkoholem, který požil poté, kdy mu jej v chatě poško-

zeného nalil obžalovaný [redacted]. Dále poukazuje na to, že v minulosti žil řádným životem. Byl pouze jedenkrát soudně trestán a to jako mladistvý. Uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný a navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a uložil mu trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Ve svém písemném dodatku k odvolání obhájce obžalovaný dále namítá, že jeho jednání popsané pod bodem 1.b) výroku napadeného rozsudku mělo být kvalifikováno jako trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. a z tohoto důvodu by měl být napadený rozsudek zrušen a jeho věc by měla být vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný ml. [redacted] prostřednictvím svého obhájce napadá rozsudek nalézacího soudu ve výroku o trestu. Poukazuje na to, že nebyl v minulosti soudně trestán a že se trestné činnosti dopustil jako mladistvý. Neměl mít ani žádný výrazný podíl na protispolečenském jednání. Měl mu být proto uložen mírnější trest asi v délce trvání vazby. Dále nesouhlasí s trestem vyhoštění. V České republice má svoji sestru a vzhledem k jeho věku nepovažuje tento trest za důvodný. Závěrem navrhuje, aby byl napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušen a byl mu uložen jako trest samostatný, trest odnětí svobody v trvání dvou roků pro jehož výkon by byl zařazen do věznice pro mladistvé.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst.1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a zabýval se z tohoto zřetele rovněž postupem řízení, které vydání těchto výroků předcházelo.

Soud prvního stupně této věci věnoval dostatečnou pozornost, náležitě ji objasnil a neporušil přitom práva obžalovaných, zejména právo na obhajobu. Provedl v souladu s trestním řádem všechny důkazy potřebné pro spolehlivé rozhodnutí, správně je zhodnotil jednotlivě i v souhrnu, s uvážením všech okolností případu a lze konstatovat, že skutečnosti, které vzal za prokázané, mají v těchto důkazech a jejich správném zhodnocení podklad.

Soud prvního stupně tedy na podkladě provedených důkazů správně zjistil skutkový stav a v souladu se zákonem rozhodl o vině obžalovaných. Přitom zcela správně uvěřil a vycházel zejména z výpovědí obžalovaných, které učinili v přípravném řízení, kde se obžalovaní ke své trestné činnosti v zásadě doznali. Přitom tyto jejich výpovědi jsou v základních rysech v souladu s ostatními provedenými důkazy. Pokud jde o skutek uvedený pod bodem 1.a) výroku napadeného rozsudku je trestná činnost všech obžalovaných jednoznačně prokazována výpovědí poškozeného [REDAKCE], která je potvrzována i výpovědí svědků [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří shodně vypověděli, že na fyzickém napadení se podíleli všichni obžalovaní. Zcela jednoznačně pak byla prokázána i trestná činnost obžalovaného [REDAKCE] spočívající v odcizení fotoaparátu [REDAKCE]. I v tomto případě se soud prvního stupně mohl opřít o řádu provedených důkazů svědčících v neprospěch obžalovaného [REDAKCE]. Jedná se především o výpovědi poškozeného a dále svědků, kteří svědeckou výpověď poškozeného jednoznačně potvrzují a to zejména v tom, že obžalovaný [REDAKCE] vzal poškozenému fotoaparát z tašky a když se poškozený domáhal jeho vrácení, udeřil ho obžalovaný do obličeje. Tato skutečnost je potvrzována svědky [REDAKCE] a k celé věci se pak vyjádřil i [REDAKCE] kterému obžalovaný odcizený fotoaparát prodal. Skutek uvedený pod bodem 2.b) výroku napadeného rozsudku je kromě úplného doznání obžalovaného [REDAKCE] prokázán i svědeckou výpovědí zdravotnické pracovnice [REDAKCE], doručenkami od předvolání do této poradny, a rozhodnutími soudu

Nejzávažnější trestné činnosti se pak obžalovaní dopustili jednáním popsáním pod bodem 1.b) výroku napadeného rozsudku. Z této trestné činnosti však byli spolehlivě usvědčeni a to zejména jejich výpověďmi z přípravného řízení, kde obžalované usvědčoval i ml. [REDAKCE], ale zejména sám poškozený [REDAKCE], který byl vyslýchán v přípravném řízení vícekrát a vyslechnut byl i v hlavním líčení, přičemž všechny tyto jeho výpovědi byly zcela spontánní, podrobné a neměnné. Konkrétně popsal činnost obžalovaných v chatě, které se dopustili jak vůči jeho

osobě tak vůči věcem tam umístěným. Přitom tato jeho výpověď je v naprostém souladu se zdravotními zprávami popisujícími jeho zdravotní stav po útoku obžalovaných na jeho osobu, tak i se znaleckým posudkem z oboru soudního lékařství. Trestná činnost obžalovaných pak byla prokázána i svědeckými výpověďmi příslušníků Policie ČR, svědeckou výpovědí [REDAKCE] a odbornou expertizou z oboru kriminalistické techniky, týkající se upotřebitelnosti daktyloskopických stop a krevních skupin zjištěných z nedopalků cigaret nalezených na místě činu. Z již zmíněného znaleckého posudku z oboru soudního lékařství je patrné, že mimo doby léčení poškozeného v trvání výrazně přesahující dobu šest týdnů, mohlo u něj dojít v důsledku jednání obžalovaných i k jeho smrti.

Všichni obžalovaní byli podrobena zkoumání jejich duševního stavu, přičemž bylo zjištěno, že u všech obžalovaných byly plně zachovány jejich schopnosti rozpoznávací a ovládací. Pokud některá z uvedených schopností byla snížena, stalo se tak v důsledku požití alkoholických nápojů, přičemž všichni obžalovaní důsledek požívání těchto nápojů na svoji osobu znali a mohli jej předvídat. V této souvislosti se odvolací soud zabýval námitkami obžalovaného [REDAKCE], které uplatnil ve svém odvolání. Předně je třeba konstatovat, že v souladu s názorem soudu prvního stupně neuvěřil, že by tento obžalovaný požil v alkoholickém nápoji bez jeho vědomí lék [REDAKCE]. Soud druhého stupně stejně jako Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že požití tohoto léku obžalovaným bylo uplatněno obžalovanými [REDAKCE] a ml. [REDAKCE] až v hlavním líčení, přičemž posledně dva jmenovaní se nedovedli ani shodnout od koho a jak lék získali, že se všichni obžalovaní nějakým způsobem na tomto tvrzení domluvili, aby tak polehčili obžalovanému [REDAKCE]. Nicméně k tvrzení obžalovaného [REDAKCE], které uplatnil ve svém odvolání, je třeba uvést, že dle vyjádření znalce při hlavním líčení (§ 1.606) není možné, aby [REDAKCE] ovlivnil schopnost odolávat požívání alkoholických nápojů. Po požití alkoholických nápojů v kombinaci s [REDAKCE] by se člověk závislý na alkoholu choval stejně jako člověk na něm nezávislý.

Vrchní soud v Praze se ztotožňuje s tím, že vina obžalovaných byla na podkladě řádně provedených důkazů jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností prokázána.

Pokud pak jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaných, Vrchní soud v Praze se zcela ztotožňuje s právním posouzením jejich jednání, které je uvedeno pod bodem 1.a) výroku napadaného rozsudku, jako trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák., spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst.2 tr.zák., neboť všichni obžalovaní společným jednáním se dopustili na na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadli jiného. Soud prvního stupně pak i dále správně právně posoudil jednání obžalovaných [redacted] a [redacted] uvedené pod bodem 1.b) výroku napadeného rozsudku jako trestný čin loupeže podle § 234 odst.1,2 písm.b) tr.zák. v jednočinném souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2,3 tr.zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst.2 tr.zák., jelikož společným jednáním neoprávněně unikli do domu jiného, při tomto činu užili násilí a pohrůžky bezprostředního násilí a překonali překážku, jejímž účelem bylo zabránit uniknutí, čin spáchal každý nejméně se dvěma osobami (i s ml. [redacted]) a obžalovaný [redacted] tento čin spáchal se zbraní. Oba tyto obžalovaní také užili násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, přičemž způsobili tímto činem těžkou újmu na zdraví a obžalovaný [redacted] spáchal tento zvláště závažný úmyslný trestný čin / § 234 odst.1,2 písm.b) tr.zák./, ač již byl pro takový trestný čin potrestán. Krajský soud v Hradci Králové pak správně právně posoudil jednání obžalovaného ml. [redacted] i jako trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2,3 tr.zák.. Pochybil však, když jeho další jednání právně kvalifikoval pouze jako trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. Obžalovaný ml. [redacted] se celého jednání vůči poškozenému [redacted] aktivně zúčastnil např. tím, že jej svazoval a bez dalšího přihlížel nebo slyšel, že ostatní spoluobžalovaní poškozeného fyzicky napadají. Přitom s jednáním spoluobžalovaných byl zcela srozuměn a vzhledem k tomu také nečinil nic proto, aby jim v aktivním fyzickém napadení poškozené-

ho zabránil. Vzhledem k tomu, že ačkoliv obžalovaný ml. [redacted] jako spolupachatel trestného činu loupeže sám fyzicky poškozeného nenapadl, poškozenému byla jednáním jeho spolupachatelů v rámci jejich společného útoku způsobena těžká újma na zdraví, a on sám vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že tímto útokem uvedený těžší následek může být způsoben, měla být jeho trestná činnost posouzena jako trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2,3 tr.zák., jelikož společně s obžalovanými [redacted] a [redacted] vnikl do domu poškozeného, užil přitom násilí s pohrůžkou bezprostředního násilí a překonal překážku, jejímž účelem bylo zabránit vniknutí a čin spáchal nejméně se dvěma osobami v jednočinném souběhu s trestným činem loupeže podle § 234 odst.1,2 písm.b) tr.zák., vše spácháno ve spolupachatelství podle § 9 odst.2 tr.zák. Jelikož však státní zástupce v neprospěch obžalovaného ml. [redacted] odvolání nepodal, byl Vrchní soud v Praze při svém rozhodování vázán zásadou zákazu reformace in peius a v neprospěch obžalovaného ml. [redacted] proto napadený rozsudek nemohl změnit.

Trestná činnost obžalovaného popsaná pod bodem 2.b) výroku napadeného rozsudku pak byla právně kvalifikována zcela správně, neboť obžalovaný [redacted] svým jednáním po formální i materiální stránce naplnil skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst.písm.d) tr.zák. Jednání obžalovaného [redacted] uvedené pod bodem 2.a) výroku napadeného rozsudku však mělo být právně posouzeno pouze jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm.c).d) tr.zák., neboť novelou trestního zákona účinnou dnem 1.1.1994 byla škoda nikoli nepatrná (§ 89 odst.14 tr.zák.) stanovena na částku nejméně 2.000,-Kč. S poukazem na ustanovení § 16 odst.1 tr.zák., kde je uvedeno, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán pouze tehdy je-li to pro pachatele příznivější. Vrchní soud v Praze v tomto bodě napadený rozsudek zrušil a rozhodl, jak je ve výroku toho rozhodnutí uvedeno, jelikož škoda způsobená obžalovaným [redacted] hodnoty 2.000,-Kč nedosahuje.

Dále se odvolací soud zabýval postupem soudu prvního stupně

při hodnocení okolností rozhodných pro volbu druhu a výměry trestu. Pokud jde o trest odnětí svobody, soud prvního stupně vycházel z ustanovení § 23 odst.1 tr.zák. a § 31 odst.1 tr.zák., hodnotil společenskou nebezpečnost jednání obžalovaných z pohledu ustanovení § 3 odst.4 tr.zák. a zhodnotil i všechny relevantní okolnosti obžalovaným polehčující a přitěžující. Obžalovaní závažným způsobem porušili chráněné zájmy stanovené trestním zákonem. Především jednáním popsáním pod bodem 1.b) výroku napadeného rozsudku ohrozili hrubým způsobem osobní nedotknutelnost občanů, jejich majetku a obydlí. Dopustili se více závažných úmyslných trestných činů, přičemž objektem jejich útoku se stal [REDAKCE] občan, jehož možnost obrany proti fyzicky zdatnějším obžalovaným byla podstatně omezena a i přesto vůči němu bylo použito poměrně hrubého násilí, které mělo za následek vznik těžké újmy na zdraví u poškozeného. První soud při rozhodování o trestu zcela správně přihlédl k možnostem nápravy obžalovaných a jejich osobním poměrům. V této souvislosti nepominul okolnosti jim polehčující, ale i přitěžující. Správně poukázal na poměrně vysoký stupeň nebezpečnosti jejich činu pro společnost. U obžalovaného [REDAKCE] správně přihlédl k tomu, že se trestného činu loupeže dopustil poté, kdy byl rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 4.5.1981, sp.zn. 8 T 126/81, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.6.1981 odsouzen pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, který vykonal dne [REDAKCE] 1989. Jelikož se opět dopustil trestného činu loupeže a to dokonce podle odst.2 § 234 tr.zák. bylo jeho jednání správně právně posouzeno tak, že se jej dopustil jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst.1 tr.zák.

Tresty odnětí svobody, které byly obžalovaným uloženy, považuje Vrchní soud za přísné, avšak za přiměřené, řádně odůvodněné a odpovídající všem zákonným hlediskům. Pokud jde o námitky obžalovaného ml. [REDAKCE] k uložení trestu vyhoštění, je třeba konstatovat, že se trestné činnosti dopustil na území České republiky jako občan cizího státu, nemá postavení uprchlíka a jeho brutální jednání vůči našim občanům uložení tohoto trestu

2 To 100/95

vyžaduje, aby tak byla zabezpečena jejich bezpečnost a ochrana jejich majetku. Zcela opodstatněný je pak i výrok o zařazení obžalovaných pro výkon trestu do příslušných věznic.

V souladu se zákonem je uložení ochranného protialkoholního léčení obžalovanému [REDACTED].

Soud prvního stupně nepochybil ani pokud jde o jeho výrok o náhradě škody. První soud správně vycházel z řádně a včas uplatněných nároků a to jak poškozeným [REDACTED] tak i Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR, Okresní pojišťovnou [REDACTED].

Na podkladě výše uvedeného Vrchní soud v Praze podle § 259 odst.1 písm.d) tr.ř.z podnětu odvolání obžalovaného [REDACTED] napadený rozsudek částečně zrušil a poté rozhodl ve věci sám tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 29. června 1995

[REDACTED]
[REDACTED]

Předseda senátu :
JUDr. Vladimír Vočka v.r.

